

РЕШЕНИЕ

№ 4832

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **13873** по описа за **2012** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от началник АНД в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез упълномощения юрк. М., срещу Съдебно решение без номер от 16.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 102-ри състав по нахд № 7701/2011 г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 74743/20.09.2010 г., издадено от началник АНД в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на В. Й. Ж.: 1. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2, алт. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП; 2. на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ от 20 (двадесет) лева за нарушение на чл. 105 от ЗДвП; 3. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 10 (десет) лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради допуснато от районния съд нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от

Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Изложените съображения сочат за неправилно тълкуване и прилагане на закона от въззивната инстанция, което прави съдебния акт незаконосъобразен. Предвид изложеното, касаторът моли за отмяна на решението на СРС изцяло и постановяването на решение по същество, с което да бъде потвърдено спорното НП, като законосъобразно и правилно.

Ответникът по касационната жалба В. Й. Ж., редовно призован, не се представлява в съдебно заседание пред настоящата инстанция и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Седми касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 74743/20.09.2010 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 25.08.2010 г. около 15:05 часа, в [населено място], В. Ж. е управлявал лек автомобил „Мерцедес 320” с рег. [рег.номер на МПС] (собственост на [фирма]), движейки се по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], когато бил спрял от свидетелите Ж. Л. и А. А. – служители в Сектор „С.” – СДВР, осъществяващи задачи по полицейски контрол. При извършената от полицаите проверка била установена самоличността на водача, като същият при проверката не представил свидетелство за управление на МПС (СУМПС) и свидетелство за регистрация на МПС (СРМПС). След извършена справка полицейските служители установили, че издаденото на Ж. СУМПС било отнето. При проверката служителите установили също, че предното (панорамно) стъкло и стъклата на предните врати били допълнително затъмнени, което ограничавало видимостта на водача.

Св. Л. преценил, че така установеното представлява три административни нарушения на ЗДвП, поради което на място съставил срещу Ж. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 74743 от 25.08.2010 г., в който описаните обстоятелства били квалифицирани като нарушения на чл. 150, чл. 105, ал. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП, в което нарушенията са квалифицирани като такива по чл. 150а, ал. 1, чл. 105, ал. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

По делото е установено, че Ж. е имал издадено СУМПС №[ЕИК]/19.04.2006 г., кат. „В;М”, което е отнето със Заповед № 1901/3416 от 2009 г. на основание чл. 171, т. 4 от

ЗДвП. С протокол № 1183/15.03.2011 г. лицето е възстановило правоспособността си да управлява МПС съгл. чл. 157, ал. 5 от ЗДвП и му е издадено ново СУМПС №[ЕИК]/24.03.2011 г., кат. „В.М”.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 от АПК за нови фактически установявания. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в кръга на техните правомощия. Направил е извод за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП, тъй като извършените нарушения не са достатъчно ясно описани и не им е дадена правилна правна квалификация, което е довело до съществено ограничаване на правото на защита на наказаното лице.

Настоящият състав на касационната инстанция счита, че така направените изводи на въззивния съд са неправилни – констатираните нарушения са достатъчно ясно описани, а нарушените норми са коректно посочени от наказващия орган.

Правилно началник АНД при Отдел „Пътна полиция” - СДВР е посочил, че Ж. е нарушил разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Според посочената норма, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Наложено наказание напълно съответства на посочената в НП санкционна разпоредба – чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2, прил. 2, съгласно която водач който управлява моторно превозно средство, след като СУМПС му е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП се наказва с глоба в размер от 100 до 300 лв. Безспорно е установено от доказателствата по делото, че Ж. е шофирал след като СУМПС му е било отнето на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Неправилни са изводите на въззивния съд за противоречие в описанието на това нарушение в АУАН и НП, тъй като и в двата акта е посочено, че СУМПС е било отнето, като в НП е уточнено, че отнемането му е било постановено със заповед на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Наложена на Ж. глоба в максимален размер съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение, както и е съобразена с личността на нарушителя, който има многобройни установени нарушения на ЗДвП.

Чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, съдържа забрана да се ограничава видимостта през челното стъкло и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Видно от описанието в АУАН и НП стъклата на предните врати и на предното челно стъкло на автомобила, управляван от Ж. са били затъмнени, което е ограничавало видимостта на водача. При така констатираното не е било необходимо да се уточнява коя от двете хипотези на посочената забрана е нарушило наказаното лице, тъй като явно е било налице нарушение и на двете хипотези. Да се изисква от актосъставителя да установи от какво точно са били затъмнени стъклата на автомобила, в какъвто смисъл са

изложените мотиви на въззивния съд за пропуски при установяване и описване на нарушението, противоречи на нормалната житейска логика.

Третото установено нарушение е описано в АУАН като непредставяне на свидетелство за регистрация на автомобила, който управлява, а в НП е посочено по-лаконично – без регистрационен талон на автомобила. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП в АУАН, а в НП е посочено чл. 100, т. 2 от ЗДвП. Настоящият състав на касационната инстанция не споделя доводите на въззивния съд, че пропускът в НП да се посочи ал. 1 е довел до съществено ограничаване на правото на защита на наказаното лице, тъй като ал. 4, т. 2 на цитирания текст, съдържа задължение за водача на МПС да поддържа устройствата за осветяване и светлинна сигнализация при маневри чисти, видими, регулирани и в изправност, каквито констатации липсват както в АУАН, така и в НП.

По изложените съображения, Административен съд София - град, Седми касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение, с което е отменено НП № 74743/20.09.2010 г. е незаконосъобразно и неправилно и като такова следва да бъде отменено и да бъде потвърдено НП.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, Седми касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер от 16.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав по нахд № 7701/2011 г.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 74743/20.09.2010 г., издадено от началник АНД в отдел „Пътна полиция” на Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.